

62018CJ0013

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

22 päivänä huhtikuuta 2020 (*1)

Ennakkoratkaisupyyntö – Verotus – Arvonlisävero – Direktiivi 2006/112/EY – Ostoihin sisältyvän veron vähennysoikeus –Arvonlisäveron ylijäämän palauttaminen – Viivästynyt palauttaminen – Korkojen laskeminen – Sen vuoksi, että unionin oikeuden vastaisesti palauttamatta jätetyn vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämä ei ole ollut käytettävissä, maksettavan koron ja sen vuoksi, että verohallinto on maksanut maksettavan summan viipeellä, maksettavan koron myöntämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt – Tehokkuusperiaate ja vastaavuusperiaate

Yhdistetyissä asioissa C-13/18 ja C-126/18,

joissa on kyse kahdesta SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jotka Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Szegedin hallinto- ja työtuomioistuin, Unkari) (C-13/18) ja Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Szekszárdin hallinto- ja työtuomioistuin, Unkari) (C-126/18) ovat esittäneet 2.1.2018 ja 3.1.2018 tekemillään päätöksillä, joista ensimmäinen on saapunut unionin tuomioistuimeen 8.1.2018 ja toinen 16.2.2018, saadakseen ennakkoratkaisun asioissa

Sole-Mizo Zrt. (C-13/18) ja

Dalmandi Mez?gazdasági Zrt. (C-126/18)

vastaan

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Arabadjiev sekä tuomarit P. G. Xuereb ja T. von Danwitz (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: G. Hogan,

kirjaaja: hallintovirkamies R. ?ere?,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 6.6.2019 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

–

Sole-Mizo Zrt., edustajanaan L. Maklári, ügyvéd,

–

Dalmandi Mez?gazdasági Zrt., edustajanaan L. Maklári, ügyvéd,

–

Unkarin hallitus, asiamiehinään M. Z. Fehér ja G. Koós,

–

Euroopan komissio, asiamiehinään L. Lozano Palacios ja A. Sipos,

kuultuaan julkisasiamiehen 11.9.2019 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1

Ennakkoratkaisupyynnöt koskevat unionin oikeuden tulkintaa siltä osin kuin kyse on oikeudesta jäsenvaltiossa unionin oikeuden vastaisesti kannettujen verojen palauttamiseen.

2

Nämä pyynnot on esitetty asioissa, joissa asianosaisina ovat yhtäältä Sole-Mizo Zrt. (C-13/18) ja Dalmandi Mez?gazdasági Zrt. (C-126/18) ja toisaalta Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (kansallisen vero- ja tulliviranomaisen muutoksenhakuosasto, Unkari) ja joissa on kyse aineellisista ja prosessuaalisista edellytyksistä, joilla verovelvolliselle palautetaan sen arvonlisäveron ylijäämä, jota ei ole voitu saada takaisin kohtuullisessa ajassa sellaisen jäsenvaltion lainsäädännössä asetetun edellytyksen vuoksi, jonka unionin tuomioistuin on sittemmin todennut unionin oikeuden vastaiseksi.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3

Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (EUVL 2006, L 347, s. 1; jäljempänä arvonlisäverodirektiivi) 183 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jos vähennysten määrä ylittää verokaudelta maksettavan arvonlisäveron määrän, jäsenvaltiot voivat siirtää ylimenevän osan seuraavalle kaudelle tai palauttaa sen tarkemmin määräämillään ehdoilla.

Jäsenvaltiot voivat kuitenkin olla siirtämättä tai palauttamatta ylimenevää määrää, jos tämä määrä on merkityksetön.”

Unkarin oikeus

Arvonlisäverolaki

4

Arvonlisäverosta vuonna 2007 annetun lain nro CXXVII (az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény; Magyar Közlöny 2007/155 (XI.16.); jäljempänä arvonlisäverolaki) 186 §:n 2 momentissa asetetaan vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämän palauttamisen edellytykseksi se, että liiketoimesta, josta vähennyskelpoinen arvonlisävero aiheutuu, maksettava vastike on kokonaan maksettu arvonlisäveroiheen (niin kutsuttu maksettuja hankintoja koskeva ehto). Jos

maksua ei ole suoritettu, ylijäämä on siirrettävä seuraavalle verotuskaudelle.

5

Unionin tuomioistuin katsoi 28.7.2011 antamassaan tuomiossa komissio v. Unkari (C-274/10, EU:C:2011:530) lähinnä, että arvonlisäverolain 186 §:n 2 momentti oli arvonlisäverodirektiivin 183 artiklan vastainen.

6

Arvonlisäverosta vuonna 2007 annetun lain nro CXXVII muuttamisesta lainsäädännön yhdenmukaistamiseksi ja veron palauttamisvaatimuksiin sovellettavista erillisistä menettelysäännöksistä vuonna 2011 annetulla lailla nro CXXIII (általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény jogharmonizációs célú módosításáról és az adó-visszaigénylés különös eljárás szabályairól szóló 2011. évi CXXIII. törvény, jäljempänä muutoslaki) kumottiin 27.9.2011 lukien arvonlisäverolain 186 §:n 2–4 momentti. Sen nojalla vähennyskelpoinen arvonlisäveron ylijäämä voidaan nyt palauttaa tarvitsematta odottaa liiketointa, jonka osalta arvonlisävero voidaan vähentää, koskevan vastikkeen maksamista.

Verotusmenettelylaki

7

Verotusmenettelystä vuonna 2003 annetun lain nro XCII (az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény, jäljempänä verotusmenettelylaki) 37 §:n 4–6 momentissa säädetään seuraavaa:

”4. Verovelvolliselle maksettavan talousarviotuen maksamisen määräpäivästä säädetään tämän lain liitteissä tai erityislaissa. Talousarviotuki tai arvonlisävero, jonka palautusta vaaditaan, on maksettava 30 päivän kuluessa pyynnön (ilmoituksen) vastaanottamisesta mutta ei ennen määräpäivää, ja tätä ajanjaksoa pidennetään 45 päivään, jos palautettavan arvonlisäveron määrä ylittää 500000 [Unkarin] forinttia [HUF]. – –

– –

6. Jos verohallinto suorittaa maksun myöhässä, sen on maksettava kultakin viivästyspäivältä korkoa sen korkokannan mukaisesti, joka vastaa viivästysseuraamuksen suuruutta. – –”

8

Kyseisen lain 124/C §:ssä säädetään seuraavaa:

”(1) Jos Alkotmánybíróság [perustuslakituomioistuin, Unkari], Kúria [ylin yleinen tuomioistuin, Unkari] tai Euroopan unionin tuomioistuin toteavat taannehtivin vaikutuksin, että jokin verovelvollisuuden perustana oleva säännös on perustuslain tai Euroopan unionin velvoittavan säädöksen tai, jos kyse on kunnan toteuttamasta toimenpiteestä, minkä tahansa muun oikeussäännön vastainen, ja jos verovelvolliselle myönnetään kyseisessä tuomioistuimen ratkaisussa oikeus saada palautus, alimman asteen veroviranomaisten on verovelvollisen hakemuksesta palautettava vero tämän pykälän säännösten mukaisesti kyseisessä ratkaisussa annettuja yksityiskohtaisia määräyksiä noudattaen.

(2) Verovelvollinen voi esittää hakemuksensa kirjallisesti veroviranomaisille 180 päivän kuluessa Alkotmánybíróságin, Kúrian tai Euroopan unionin tuomioistuimen ratkaisun julkaisemisesta tai tiedoksiantamisesta; pyyntöä menetetyn määräajan palauttamisesta ei ole mahdollista tehdä. Veroviranomaisten on hylättävä hakemus, jos veron määräämisoikeus on ratkaisun julkaisemis- tai

tiedoksiantoajankohtana vanhentunut.

– –

(6) Jos verovelvollisen oikeus palautukseen on perusteltu, veroviranomaisen on maksettava – palautuksen ajankohtana – palautettavalle verolle korkoa, joka vastaa keskuspankin peruskorkoa ja joka lasketaan veron maksamispäivästä siihen päivään saakka, jona palautuksen myöntämiseen oikeuttava ratkaisu tuli lopulliseksi. Palautus erääntyy maksettavaksi päivänä, jona sen myöntämiseen oikeuttava ratkaisu tuli lopulliseksi, ja se on maksettava 30 päivän kuluessa siitä päivästä, jona se erääntyi maksettavaksi. Talousarviotukien maksamista koskevia säännöksiä sovelletaan soveltuvien osin tässä pykälässä säädettyyn palautukseen, lukuun ottamatta 37 §:n 6 momenttia.”

9

Mainitun lain 124/D §:n 1–3 momentin sanamuoto on seuraava:

”(1) Jos tässä pykälässä ei toisin säädetä, 124/C §:n säännöksiä sovelletaan arvonlisäveron vähennysoikeuteen perustuviin palauttamisvaatimuksiin.

(2) Verovelvollinen voi vedota edellä 1 momentissa mainittuun oikeuteen ilmoituksessa – joka esitetään 180 päivän kuluessa Alkotmánybíróságin, Kúrian tai Euroopan unionin tuomioistuimen ratkaisun julkaisemisesta tai tiedoksiantamisesta – jolla oikaistaan ilmoitusta tai ilmoituksia, jotka vastaavat sitä verovuotta tai ?vuosia, jona tai joina kyseinen vähennysoikeus syntyi. Pyyntöä menetetyn määräajan palauttamisesta ei ole mahdollista tehdä.

(3) Jos oikaisuilmoituksessa oikaistu laskelma osoittaa, että verovelvollisella on oikeus palautukseen joko hänen maksettavakseen tulevan veron määrän alenemisen tai palautettavan määrän nousemisen vuoksi – – veroviranomaisten on sovellettava palautettavaan määrään keskuspankin peruskorkoa vastaavaa korkotasoa laskettuna ajanjaksolta, joka alkaa oikaisuilmoituksessa tarkoitetussa ilmoituksessa tai ilmoituksissa määritetystä maksupäivästä tai määräpäivästä – tai veron maksupäivästä, jos tämä on myöhempi – ja päättyy päivänä, jona oikaisuilmoitus esitetään. Palautus – johon sovelletaan talousarviotukien maksamista koskevia säännöksiä – on maksettava 30 päivän kuluessa oikaisuilmoituksen esittämispäivästä.”

10

Verotusmenettelylain 164 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa.

”Oikeus veron määrittämiseen lakkaa viiden vuoden kuluttua sen kalenterivuoden viimeisestä päivästä, jonka aikana kyseistä veroa koskeva ilmoitus tai tiedoksianto olisi pitänyt tehdä tai – jos sellaista ilmoitusta tai tiedoksiantoa ei ole tehty – jonka aikana vero olisi pitänyt maksaa. Jollei laissa toisin säädetä, oikeus pyytää talousarviotukea ja oikeus liikaa maksettujen määrien palautukseen lakkaavat viiden vuoden kuluttua sen kalenterivuoden viimeisestä päivästä, jona oikeus pyytää tukea tai palautusta syntyi.”

11

Mainitun lain 165 §:n 2 momentissa säädetään seuraavaa:

”Viivästysseuraamus kultakin kalenteripäivältä vastaa 1/365-osaa sen soveltamispäivänä voimassa olleesta keskuspankin peruskorosta kaksinkertaisena. Viivästysseuraamus ei voi itsessään johtaa viivästysseuraamuksen soveltamiseen. Keskusvero- ja tullihallinto ei määrää alle 2000 HUF:n viivästysseuraamusten maksamista.”

Pääasiat ja ennakkoratkaisukysymykset

Asia C-13/18

12

Unionin tuomioistuin totesi 17.7.2014 antamassaan määräyksessä Delphi Hungary Autóalkatrész Gyártó (C-654/13, ei julkaistu, EU:C:2014:2127, 39 kohta), että unionin oikeutta ja erityisesti arvonlisäverodirektiivin 183 artiklaa on tulkittava siten, että se on esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle ja käytännölle, jossa suljetaan pois koron maksaminen vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämästä, jota ei voitu saada takaisin kohtuullisessa ajassa unionin oikeuden vastaiseksi todetun kansallisen säännöksen vuoksi. Unionin tuomioistuin muistutti myös, että koska asiaa koskevaa unionin lainsäädäntöä ei ole, jäsenvaltiot määrittävät mainitunlaisten korkojen maksamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt, mutta niiden on tällöin noudatettava vastaavuus- ja tehokkuusperiaatetta.

13

Mainitun määräyksen jälkeen Unkarin verohallinto omaksui hallinnollisen käytännön, jonka sääntöjenmukaisuudesta Kúria on lausunut 24.11.2016 antamassaan tuomiossa nro Kfv.I.35.472/2016/5. Mainitun tuomion perusteella kyseinen tuomioistuin antoi päätöksen (nro EBH2017.K18), jonka otsikko on ”Arviointi (korkokannan ja vanhentumisen osalta) kysymyksestä maksuehdon vuoksi pakollisesti kertyneen arvonlisäveron koroista” (jäljempänä Kúrian periaatepäätös nro 18/2017) ja jossa täsmennetään arvonlisäveron määrälle, jota ei ole voitu saada takaisin ”maksettuja hankintoja” koskevan edellytyksen vuoksi, maksettavien korkojen laskemista koskevat yksityiskohtaiset säännöt. Mainitun periaatepäätöksen mukaan on erotettava toisistaan kaksi ajanjaksoa:

—

Arvonlisäveroilmoituksen jättämisen määräajan viimeistä päivää seuraavan päivän ja seuraavan ilmoituksen jättämisen määräajan päättymispäivän välisen ajanjakson osalta verotusmenettelylain 124/C ja 124/D §:ää, joissa säädetään tilanteesta, jossa Alkotmánybíróság tai Kúria toteaa, että säännös on ylemmänasteisen kansallisen oikeusnormin vastainen, voidaan soveltaa analogisesti.

—

Sen ajanjakson osalta, joka alkaa siitä päivästä, jona veroviranomaisen maksettavaksi tuleva korko erääntyi maksettavaksi, ja päättyy sinä päivänä, jona toimivaltainen veroviranomainen tosiasiallisesti maksoi koron, on sovellettava verotusmenettelylain 37 §:n 6 momenttia.

14

Sole-Mizo tukeutui 17.7.2014 annettuun määräykseen Delphi Hungary Autóalkatrész Gyártó (C-654/13, ei julkaistu, EU:C:2014:2127) ja esitti 30.12.2016 verohallinnolle vaatimuksen koron maksamisesta niille vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämille, joita ei ollut palautettu kohtuullisessa ajassa ”maksettuja hankintoja” koskevan edellytyksen vuoksi. Tämä vaatimus koski eri ilmoituskausia koskevia korkoja, jotka olivat kertyneet vuoden 2005 joulukuusta vuoden 2011

kesäkuuhun saakka. Viivästyskorkoa vaadittiin myös kyseisten korkojen maksun viivästymisestä.

15

Ensimmäisen asteen veroviranomainen hyväksyi Sole-Mizon vaatimuksen osittain 3.3.2017 päivätyllä päätöksellään ja määräsi maksamaan sille korkoa, joka laskettiin Unkarin keskuspankin yksinkertaista peruskorkoa vastaavalla korkokannalla ja jonka määrä oli 99630000 HUF (n. 321501 euroa), mutta hylkäsi vaatimuksen siltä osin kuin se koski sellaisen viivästyskoron maksamista, joka lasketaan Unkarin keskuspankin peruskorkoa kaksinkertaisena vastaavalla korkokannalla sillä perusteella, että kyseisten korkojen maksu on viivästynyt.

16

Toisen asteen veroviranomainen teki Sole-Mizon tekemän oikaisuvaatimuksen johdosta 19.6.2017 päätöksen, jolla se muutti kyseistä päätöstä ja määräsi, että sille vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämän määrälle, jota ei ollut palautettu ”maksettuja hankintoja” koskevan edellytyksen vuoksi, oli maksettava korkoa 104165000 HUF (noin 338891 euroa). Kyseisinä korkoina maksettava määrä laskettiin verotusmenettelylain 124/C ja 124/D §:n nojalla soveltamalla korkokantaa, joka vastaa Unkarin keskuspankin yksinkertaista peruskorkoa.

17

Sole-Mizo nosti kanteen asiassa C-13/18 ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa toisen asteen veroviranomaisen päätöksestä ja toi esiin, että summa, joka oli maksettava korkoina sille vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämän määrälle, jota ei ollut palautettu ”maksettuja hankintoja” koskevan edellytyksen vuoksi, oli laskettava myös soveltamalla korkokantaa, joka vastaa Unkarin keskuspankin peruskorkoa kaksinkertaisena verotusmenettelylain 37 §:n 6 momentin mukaisesti.

18

Mainittu tuomioistuin pohtii arvonlisäveron määrälle maksettavien korkojen laskemista koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen, sellaisina kuin ne on määritetty Kúrian periaatepäätöksessä nro 18/2017, yhteensopivuutta unionin oikeuden ja erityisesti vastaavuus- ja tehokkuusperiaatteen kanssa.

19

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Szegedin hallinto- ja työtuomioistuin, Unkari) on tässä tilanteessa päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1)

Voidaanko [unionin] oikeussääntöjen ja erityisesti [arvonlisäverodirektiivin] säännösten (erityisesti sen 183 artiklan) ja vastaavuusperiaatteen, tehokkuusperiaatteen sekä välitöntä oikeusvaikutusta koskevan periaatteen mukaiseksi katsoa sellainen jäsenvaltion käytäntö, jossa sovellettavia viivästyskorkosäännöksiä tarkasteltaessa lähdetään siitä, että kansallinen veroviranomainen ei ole syyllistynyt lain rikkomiseen (laiminlyöntiin), eli se ei ole viivästynyt sen arvonlisäveron – – osuuden osalta, jota ei voitu vaatia palautettavaksi ja joka kohdistuu verovelvollisten maksamatta jääneisiin hankintoihin, koska kansallisen viranomaisen päätöksentekohetkellä [unionin] oikeuden vastainen kansallinen lainsäädäntö oli voimassa olevaa oikeutta ja siinä vahvistettujen vaatimusten [unionin] oikeuden vastaisuus todettiin unionin tuomioistuimessa vasta myöhemmin?

2)

Voidaanko [unionin] oikeussääntöjen ja erityisesti arvonlisäverodirektiivin säännösten (erityisesti sen 183 artiklan) ja vastaavuus-, tehokkuus- sekä suhteellisuusperiaatteen mukaiseksi katsoa sellainen jäsenvaltion käytäntö, jossa sovellettavia viivästyskorkosäännöksiä tarkasteltaessa toisistaan erotetaan tilanne, jossa kansallinen veroviranomainen jättää veron palauttamatta kyseisellä hetkellä voimassa olevan, [unionin] oikeuden vastaisia säännöksiä sisältävän kansallisen lainsäädännön mukaisesti, ja tilanne, jossa tämä tapahtui voimassa olevia kansallisia säännöksiä rikkomalla, ja jossa niiden korkojen määrän osalta, jotka ovat kertyneet arvonlisäverolle, jonka palauttamista ei voitu vaatia kohtuullisessa ajassa sellaisen kansallisen oikeuden mukaisen vaatimuksen vuoksi, joka oli todettu unionin tuomioistuimessa [unionin] oikeuden vastaiseksi, erotellaan kaksi ajanjaksoa niin, että

—

ensimmäisellä jaksolla – [unionin] oikeuden vastainen Unkarin lainsäädäntö oli vielä voimassa, minkä vuoksi Unkarin veroviranomaiset eivät syyllistyneet lain rikkomiseen, kun ne eivät suostuneet kohtuullisessa ajassa palauttamaan laskuun sisältyvää arvonlisäveroa – verovelvollisella oli oikeus viivästyskorkona vain keskuspankin peruskorkoa vastaavaan korkoon, kun taas

—

toisella jaksolla ensimmäiseltä jaksolta kertyneistä viivästyskoroista pitää maksaa – jäsenvaltion oikeusjärjestyksessä muutoin viivästymistilanteissa sovellettava – korko, joka vastaa keskuspankin peruskorkoa kaksinkertaisena?

3)

Onko arvonlisäverodirektiivin 183 artiklaa tulkittava siten, että vastaavuusperiaatteen vastaiseksi on katsottava kansallinen käytäntö, jonka mukaan veroviranomainen maksaa [unionin] oikeussäännön vastaisesti palauttamatta jätetyn arvonlisäveron perusteella vain keskuspankin peruskorkoa vastaavan koron (yksinkertaisena), kun taas kansallisen lainsäädännön rikkomisen perusteella korkoa maksetaan keskuspankin peruskoron määrä kaksinkertaisena?"

Asia C-126/18

20

Dalmandi Mez?gazdasági esitti 30.12.2016 ensimmäisen asteen veroviranomaiselle vaatimuksen koron maksamisesta niille vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämille, joita ei ollut palautettu kohtuullisessa ajassa vuosina 2005–2011 "maksettuja hankintoja" koskevan edellytyksen soveltamisen vuoksi. Maksettavaksi vaadittu määrä oli 74518800 HUF (n. 240515 euroa). Korkojen laskennassa vaatimuksessa otettiin huomioon koko ajanjakso, joka alkaa kutakin kyseistä ilmoituskautta koskevan palautuksen määräpäivästä ja päättyy sitä ilmoituskautta, jonka kuluessa muutoslaki annettiin, nimittäin nyt käsiteltävässä asiassa 5.12.2011, koskevan palautuksen määräpäivään. Vaatimuksessa sovellettiin tässä laskennassa Unkarin keskuspankin peruskorkoa kaksinkertaisena vastaavaa korkokantaa verotusmenettelylain 37 §:n 6 momentin mukaisesti. Dalmandi Mez?gazdasági vaati lisäksi maksamaan korkoa 5.12.2011 ja tosiasiallisen maksupäivän väliseltä ajanjaksolta soveltaen samoin verotusmenettelylain 37 §:n 6 momentissa tarkoitettua korkokantaa.

21

Ensimmäisen asteen veroviranomainen hyväksyi 10.3.2017 tekemällään päätöksellä kyseisen vaatimuksen osittain ja määräsi maksettavaksi korkoa 34673000 HUF (n. 111035 euroa) niille vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämille, jotka oli lainvastaisesti jätetty palauttamatta vuoden 2005 viimeisen neljänneksen ja vuoden 2011 kolmannen neljänneksen välisenä aikana verotusmenettelylain 124/D §:n 3 momentin nojalla. Se hylkäsi vaatimuksen muilta osin.

22

Ensimmäisen asteen veroviranomaisen päätös perustui Kúrian periaatepäätöksessä nro 18/2017 vahvistettuihin periaatteisiin. Ensinnäkin verosaatavan suuruuden määrittämiseksi veroviranomainen sovelsi verotusmenettelylain 124/C ja 124/D §:ää, joissa säädetään Unkarin keskuspankin peruskorkoa vastaavan korkokannan soveltamisesta. Toiseksi se piti perusteettomana Dalmandi Mez?gazdaságin vaatimusta viivästyskoron maksamisesta, koska tämä ei ollut esittänyt ylimääräistä palautusvaatimusta eikä antanut palautusvaatimuksen sisältävää arvonlisäveroilmoitusta. Kolmanneksi ensimmäisen asteen veroviranomainen hylkäsi vuoteen 2005 kohdistuvan Dalmandi Mez?gazdaságin vaatimuksen koron maksamisesta ja totesi, että saatava oli vanhentunut kolmen ensimmäisen kyseisen vuoden vuosineljänneksen osalta.

23

Toisen asteen veroviranomainen, jolle Dalmandi Mez?gazdasági oli tehnyt oikaisuvaatimuksen, alensi 12.6.2017 tekemällään päätöksellä Dalmandi Mez?gazdaságille sille vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämän määrälle, jota ei ollut palautettu "maksettuja hankintoja" koskevan edellytyksen vuoksi, hyväksytyjen korkojen määrän 34259000 HUF:iin (noin 111527 euroa). Kúrian periaatepäätöksen nro 18/2017 mukaisesti kyseiset korot laskettiin verotusmenettelylain 124/C ja 124/D §:n nojalla korkokannalla, joka vastaa Unkarin keskuspankin yksinkertaista peruskorkoa. Sen lisäksi se myönsi viivästyskorkoa 7000 HUF (noin 22 euroa) Dalmandi Mez?gazdaságin vaatimuksen käsittelyn määräajan ylittymisestä laskettuna 9.3.2017 lukien ja pysytti ensimmäisen asteen päätöksen muilta osin.

24

Dalmandi Mez?gazdasági nosti mainitusta päätöksestä kanteen ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa. Se vetosi erityisesti siihen, että Kúrian periaatepäätös nro 18/2017 oli vastaavuus- ja tehokkuusperiaatteen sekä unionin oikeuden välitöntä oikeusvaikutusta koskevan periaatteen vastainen.

25

Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Szekszárdin hallinto- ja työtuomioistuin, Unkari) on tässä tilanteessa päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1)

Voidaanko [unionin] oikeussääntöjen ja erityisesti [arvonlisäverodirektiivin] säännösten (erityisesti sen 183 artiklan) ja vastaavuusperiaatteen, tehokkuusperiaatteen sekä välitöntä oikeusvaikutusta koskevan periaatteen mukaiseksi katsoa sellainen jäsenvaltion käytäntö, jossa sovellettavia viivästyskorkosäännöksiä tarkasteltaessa lähdetään siitä, että kansallinen veroviranomainen ei ole syyllistynyt lain rikkomiseen (laiminlyöntiin), eli se ei ole viivästynyt sen arvonlisäveron – – osuuden osalta, jota ei voitu vaatia palautettavaksi ja joka kohdistuu verovelvollisten maksamatta

jääneisiin hankintoihin, koska kansallisen viranomaisen päätöksentekohetkellä [unionin] oikeuden vastainen kansallinen lainsäädäntö oli voimassa olevaa oikeutta ja siinä vahvistettujen vaatimusten [unionin] oikeuden vastaisuus todettiin unionin tuomioistuimessa vasta myöhemmin? Tällä tavoin tämän vaatimuksen sisältämien kansallisten oikeussääntöjen unionin oikeuden vastainen soveltamiskäytäntö on katsottu lähes lain mukaiseksi aina siihen saakka, kunnes kansallinen lainsäätäjät muodollisesti kumosi sen.

2)

Voidaanko [unionin] oikeussääntöjen ja erityisesti [arvonlisäverodirektiivin] säännösten (erityisesti sen 183 artiklan) ja vastaavuus-, tehokkuus- sekä suhteellisuusperiaatteen mukaiseksi katsoa sellainen jäsenvaltion lainsäädäntö ja käytäntö, jossa sovellettavia viivästyskorkosäännöksiä tarkasteltaessa toisistaan erotetaan tilanne, jossa kansallinen veroviranomainen jättää veron palauttamatta kyseisellä hetkellä voimassa olevan, [unionin] oikeuden vastaisia säännöksiä sisältävän kansallisen lainsäädännön mukaisesti, ja tilanne, jossa tämä tapahtui voimassa olevia kansallisia säännöksiä rikkomalla, ja jossa niiden korkojen määrän osalta, jotka ovat kertyneet arvonlisäverolle, jonka palauttamista ei voitu vaatia kohtuullisessa ajassa sellaisen kansallisen oikeuden mukaisen vaatimuksen vuoksi, joka oli todettu unionin tuomioistuimessa [unionin] oikeuden vastaiseksi, erotellaan kaksi ajanjaksoa niin, että

–

ensimmäisellä jaksolla – [unionin] oikeuden vastainen Unkarin lainsäädäntö oli vielä voimassa, minkä vuoksi Unkarin veroviranomaiset eivät syyllistyneet lain rikkomiseen, kun ne eivät suostuneet kohtuullisessa ajassa palauttamaan laskuun sisältyvää arvonlisäveroa – verovelvollisella oli oikeus viivästyskorkona vain keskuspankin peruskorkoa vastaavaan korkoon, kun taas

–

toisella jaksolla ensimmäiseltä jaksolta kertyneistä viivästyskoroista pitää maksaa – jäsenvaltion oikeusjärjestyksessä muutoin viivästymistilanteissa sovellettava – korko, joka vastaa keskuspankin peruskorkoa kaksinkertaisena?

3)

Voidaanko [unionin] oikeuden ja erityisesti [arvonlisäverodirektiivin] 183 artiklan ja tehokkuusperiaatteen mukaiseksi katsoa jäsenvaltion käytäntö, jossa kansallisten säännösten mukaisesti maksettava viivästyskorko (koronkorko) pääomalle, joka muodostuu viivästyskorosta (arvonlisäveron korko) [unionin] oikeuden vastaisesti palauttamatta jätetyille verolle, ei ala kertyä arvonlisäveron korkojen alkuperäisestä erääntymispäivästä vaan myöhemmästä ajankohdasta, erityisesti kun otetaan huomioon, että oikeus vaatia korkoa [unionin] oikeuden vastaisesti palauttamatta tai maksamatta jätetyille veroille voidaan katsoa suoraan [unionin] oikeuteen perustuvaksi subjektiiviseksi oikeudeksi?

4)

Voidaanko [unionin] oikeuden ja erityisesti [arvonlisäverodirektiivin] 183 artiklan ja tehokkuusperiaatteen mukaiseksi katsoa jäsenvaltion käytäntö, jonka mukaan verovelvollisen on esitettävä erillinen vaatimus saada korkoa, joka perustuu veroviranomaisen viivästyksestä johtuvaan lain rikkomiseen, kun taas muissa viivästyskorkoa koskevissa tapauksissa ei ole tarpeen esittää tällaista erillistä vaatimusta, koska korot määrätään maksettaviksi viran puolesta?

5)

Jos edelliseen kysymykseen vastataan myöntävästi, voidaanko [unionin] oikeuden ja erityisesti [arvonlisäverodirektiivin] 183 artiklan ja tehokkuusperiaatteen mukaiseksi katsoa jäsenvaltion käytäntö, jossa korkoa (koronkorkoa), joka perustuu sellaisen pääoman maksamiseen myöhässä, joka muodostuu koroista (arvonlisäveron korko) unionin tuomioistuimessa [unionin] oikeuden vastaiseksi todetulla tavalla palauttamatta jätetylle verolle, voidaan myöntää vain, jos verovelvollinen esittää sellaisen ylimääräisen vaatimuksen, jossa ei ole varsinaisesti kyse korkovaatimuksesta vaan vaatimuksesta palauttaa maksamatta jääneisiin hankintoihin perustuva vero ajankohtana, jolloin on poistettu [unionin] oikeuden vastainen arvonlisäveron palauttamatta jättämiseen velvoittava jäsenvaltion kansallinen oikeussääntö, jonka mukaan maksamatta jääneistä hankinnoista maksetaan vero, kun koronkorkoa koskevan vaatimuksen perusteena oleva arvonlisäveron korko oli jo erääntynyt sellaisten aikaisempien ilmoituskausien osalta, joilta sitä ei ollut vielä maksettu?

6)

Jos edelliseen kysymykseen vastataan myöntävästi, voidaanko [unionin] oikeuden ja erityisesti [arvonlisäverodirektiivin] 183 artiklan ja tehokkuusperiaatteen mukaiseksi katsoa jäsenvaltion käytäntö, joka johtaa sen koronkorkoa koskevan oikeuden menettämiseen, joka perustuu unionin tuomioistuimessa [unionin] oikeuden vastaiseksi todetulla tavalla palauttamatta jätetylle verolle kertyvien korkojen (arvonlisäveron korko) maksuviivästytykseen, kun kyse on sellaisista arvonlisäveron korkoa koskevista vaatimuksista, jotka eivät kuulu sille arvonlisäverokaudelle, jota ylimääräisen vaatimuksen tekemiselle säädetty preklusiivinen määräaika koskee, koska mainitut korot olivat erääntyneet ennen tätä kautta?

7)

Voidaanko [unionin] oikeuden ja erityisesti [arvonlisäverodirektiivin] 183 artiklan mukaiseksi katsoa jäsenvaltion käytäntö – erityisesti kun otetaan huomioon tehokkuusperiaate ja perusteettomasti palauttamatta jätettyjä veroja koskevan korkovaatimuksen luonne subjektiivisena oikeutena – jossa verovelvolliselta evätään lopullisesti mahdollisuus vaatia korkoa sellaiselle verolle, joka on jätetty palauttamatta [unionin] oikeuden vastaiseksi myöhemmin todetun sellaisen kansallisen lainsäädännön vuoksi, joka esti vaatimasta arvonlisäveron palauttamista tiettyjen hankintojen maksamatta jäämisen vuoksi, kun kyseisen käytännön seurauksena

–

veron [palautuksen] erääntymishetkellä korkovaatimukset katsottiin perusteettomiksi sillä perusteella, että myöhemmin [unionin] oikeuden vastaiseksi todettu oikeussääntö oli tuolloin voimassa olevaa oikeutta (eikä viivästystä ollut tapahtunut vaan veroviranomainen oli vain soveltanut voimassa olevaa lainsäädäntöä) ja

–

myöhemmin, kun palautusvaatimusta rajoittava [unionin] oikeuden vastaiseksi todettu oikeussääntö oli poistettu kansallisesta oikeusjärjestyksestä, vedottiin vanhentumiseen?

8)

Voidaanko [unionin] oikeuden ja erityisesti [arvonlisäverodirektiivin] 183 artiklan ja tehokkuusperiaatteen mukaiseksi katsoa jäsenvaltion käytäntö, jossa mahdollisuus vaatia maksettavaksi viivästyskorkoa pääomalle, joka muodostuu korosta verolle, jota ei ollut palautettu

hetkellä, jolloin sitä voitiin alun perin vaatia palautettavaksi, sellaisen kansallisen oikeussäännön perusteella, joka todettiin tämän jälkeen [unionin] oikeuden vastaiseksi, tehdään vuosien 2005 ja 2011 välisen ajanjakson osalta riippuvaiseksi siitä, onko verovelvollinen kyseisellä hetkellä tilanteessa, jossa se voi vaatia sen arvonnisäveron palauttamista, joka kohdistuu sille ilmoituskaudelle (vuoden 2011 syyskuu), jolla kyseessä oleva [unionin] oikeuden vastainen säännös poistettiin kansallisesta oikeusjärjestyksestä, vaikkei arvonnisäveron korosta muodostuvaa pääomaa ole maksettu ennen sitä ajankohtaa, kun vaatimus esitettiin kansalliselle tuomioistuimelle, tai sen jälkeen?”

26

Unionin tuomioistuimen presidentin 12.3.2018 antamalla päätöksellä asiat C-13/18 ja C-126/18 yhdistettiin kirjallista ja suullista käsittelyä sekä tuomion antamista varten.

Unionin tuomioistuimen toimivalta

27

Unkarin hallitus vetoaa siihen, että ennakkoratkaisupyynnöt olisi jätettävä tutkimatta. Sen mukaan unionin tuomioistuimen asiana ei ole tutkia pääasian oikeudenkäynneissä esiin nostettuja kysymyksiä, jotka koskevat sellaisten korkojen maksamista, joiden korkokantaa, laskentaa ja menettelyä koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä ei säännellä unionin oikeudessa vaan kansallisessa oikeudessa.

28

Esittämillään väitteillä Unkarin hallitus tosiasiallisesti kiistää unionin tuomioistuimen toimivallan vastata esitettyihin kysymyksiin.

29

Kun asia on saatettu unionin tuomioistuimen ratkaistavaksi SEUT 267 artiklan nojalla, se on toimivaltainen antamaan ratkaisun perussopimusten tulkinnasta ja unionin toimielinten antamien säädösten pätevyydestä ja tulkinnasta. Vaikka tältä osin unionin tuomioistuimen tehtäviin ei kuulu lausua kansallisten oikeussääntöjen yhteensopivuudesta unionin oikeuden kanssa eikä tulkita kansallisia säännöksiä ja määräyksiä, se on kuitenkin toimivaltainen esittämään kansalliselle tuomioistuimelle kaikki sellaiset unionin oikeuden tulkintaan liittyvät seikat, jotka saattavat auttaa kansallista tuomioistuinta sen arvioidessa tätä yhteensopivuutta sen käsiteltäväksi saatetussa asiassa (tuomio 16.10.2019, Glencore Agriculture Hungary, C-189/18, EU:C:2019:861, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

30

Nyt käsiteltävissä asioissa on muistutettava, että jäsenvaltioilla on velvollisuus palauttaa unionin oikeuden vastaisesti kannetut verot korkoineen. Vaikka sen vuoksi, että unioni ei ole antanut korkoja koskevia säännöksiä, kunkin jäsenvaltion tehtävänä on sisäisessä oikeusjärjestyksessään säätää tällaisten korkojen maksamista koskevista edellytyksistä, muun muassa tällaisten korkojen korkokannasta ja laskentatavasta, edellytysten on kuitenkin oltava vastaavuusperiaatteen ja tehokkuusperiaatteen sekä verotuksen neutraalisuuden periaatteen mukaisia (ks. vastaavasti tuomio 18.4.2013, Irimie, C-565/11, EU:C:2013:250, 22 ja 23 kohta ja tuomio 28.2.2018, Nidera, C-387/16, EU:C:2018:121, 22, 23 ja 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

31

Kysymyksillään ennakkoratkaisua pyytäneet tuomioistuimet pyytävät unionin tuomioistuinta selventämään unionin oikeuden tulkintaa ja tarkemmin sanottuna tämän tuomion edellisessä kohdassa tarkoitettujen unionin oikeuden periaatteiden tulkintaa, mikä kuuluu unionin tuomioistuimen toimivaltaan.

32

Näin ollen on katsottava, että unionin tuomioistuin on toimivaltainen vastaamaan ennakkoratkaisua pyytäneiden tuomioistuinten esittämiin kysymyksiin.

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen, toinen ja kolmas kysymys asiassa C-13/18 ja ensimmäinen ja toinen kysymys sekä seitsemännen kysymyksen ensimmäinen osa asiassa C-126/18

33

Asiassa C-13/18 ensimmäisellä, toisella ja kolmannella kysymyksellään sekä asiassa C-126/18 ensimmäisellä ja toisella kysymyksellään ja seitsemännen kysymyksen ensimmäisellä osalla, joita on tarkasteltava yhdessä, ennakkoratkaisua pyytäneet tuomioistuimet pyrkivät selvittämään lähinnä, onko unionin oikeutta ja erityisesti arvonlisäverodirektiivin 183 artiklaa ja tehokkuusperiaatetta, vastaavuusperiaatetta, välitöntä oikeusvaikutusta koskevaa periaatetta ja suhteellisuusperiaatetta tulkittava niin, että ne ovat esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle jäsenvaltion käytännölle, jossa korot vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämille, joita kyseinen jäsenvaltio ei ole unionin oikeuden vastaisesti palauttanut kohtuullisessa ajassa, lasketaan soveltamalla korkokantaa, joka vastaa kansallisen keskuspankin peruskorkoa.

34

Tältä osin unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että oikeus saada takaisin sellaiset verot, jotka jäsenvaltio on kantanut unionin oikeuden vastaisesti, seuraa niistä oikeuksista, joita yksityisille on annettu unionin oikeussäännöillä, sellaisena kuin unionin tuomioistuin on näitä oikeussääntöjä tulkinut, ja täydentää näitä oikeuksia. Jäsenvaltiolla on siten lähtökohtaisesti velvollisuus palauttaa unionin oikeuden vastaisesti kannetut verot (tuomio 19.7.2012, Littlewoods Retail ym., C-591/10, EU:C:2012:478, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

35

Unionin tuomioistuin on myös katsonut, että kun jäsenvaltio on kantanut veroja unionin oikeuden vastaisesti, yksityisillä on oikeus saada takaisin sekä aiheettomasti peritty vero että tälle jäsenvaltiolle maksetut tai sen pidättämät rahamäärät, jotka ovat suorassa yhteydessä tähän veroon. Tähän kuuluvat myös menetykset, jotka aiheutuvat siitä, että rahamäärät eivät olleet käytettävissä sen vuoksi, että vero vaadittiin maksettavaksi ennenaikaisesti (tuomio 19.7.2012, Littlewoods Retail ym., C-591/10, EU:C:2012:478, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

36

Kyseisestä oikeuskäytännöstä ilmenee, että jäsenvaltioiden velvollisuus palauttaa unionin oikeuden vastaisesti kannettujen verojen määrät korkoineen perustuu unionin oikeuteen (tuomio 19.7.2012, Littlewoods Retail ym., C-591/10, EU:C:2012:478, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Koska unioni ei ole antanut korkoja koskevia säännöksiä, kunkin jäsenvaltion tehtävänä on sisäisessä oikeusjärjestyksessään säätää tällaisten korkojen maksamista koskevista edellytyksistä, muun muassa tällaisten korkojen korkokannasta ja laskentatavasta (yksinkertainen korko vai koronkorko). Edellytysten on oltava vastaavuusperiaatteen ja tehokkuusperiaatteen mukaisia, toisin sanoen ne eivät saa olla epäedullisempia kuin samankaltaisia kansalliseen oikeuteen perustuvia vaatimuksia koskevat edellytykset eikä niillä saa tehdä unionin oikeusjärjestyksessä annettujen oikeuksien käyttämistä käytännössä mahdottomaksi (tuomio 19.7.2012, Littlewoods Retail ym., C-591/10, EU:C:2012:478, 27 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Mainittujen edellytysten on lisäksi oltava verotuksen neutraalisuuden periaatteen mukaisia (tuomio 28.2.2018, Nidera, C-387/16, EU:C:2018:121, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Nyt käsiteltävissä asioissa ennakkoratkaisua pyytäneet tuomioistuimet pohtivat ensinnäkin sitä, onko verohallinnon käytäntö, joka perustuu Kúrian periaatepäätökseen nro 18/2017, sopusoinnussa vastaavuusperiaatteen kanssa siltä osin kuin siinä määrätään, että sellaisen vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämän määrän korot, jota ei ole voitu saada takaisin "maksettuja hankintoja" koskevan edellytyksen vuoksi, lasketaan verotusmenettelylain 124/C ja 124/D §:n mukaisesti eikä kyseisen lain 37 §:n 4 ja 6 momentin mukaisesti.

Ennakkoratkaisupyyntöissä olevien tietojen mukaan verotusmenettelylain 124/C ja 124/D §:ssä säädetään, että verovelvolliselle unionin tuomioistuimen, Alkotmánybíróságin tai Kúrian sellaisen ratkaisun, jolla todetaan, että verovelvollisuuden asettava kansallinen oikeussääntö on unionin oikeuden tai Unkarin perustuslain tai, jos kyseessä on kunnallinen asetus, minkä tahansa muun oikeussäännön vastainen, johdosta palautettavaan summaan sovellettava korkokanta vastaa Unkarin keskuspankin peruskorkoa. Samojen tietojen mukaan verotusmenettelylain 37 §:n 6 momentissa sitä vastoin säädetään sellaisen korkokannan soveltamisesta, joka vastaa Unkarin keskuspankin peruskorkoa kaksinkertaisena, siinä tapauksessa, ettei hallinto maksa arvonlisäveroa, jonka palautusta on haettu, 30 tai 45 päivän kuluessa palautushakemuksen vastaanottamisesta.

Ennakkoratkaisua pyytäneiden tuomioistuinten, jotka ainoastaan voivat suoraan tuntea kansalliseen oikeuteen perustuvat valtioon kohdistuvia palauttamiskanteita koskevat säännöt, on lopullisesti tutkittava, noudatetaanko mainittua periaatetta niillä säännöillä, joilla kansallisessa oikeudessa pyritään varmistamaan yksityisten oikeussubjektien unionin oikeuteen perustuvien oikeuksien turvaaminen, ja arvioitava samankaltaisiksi väitettyjen jäsenvaltion sisäiseen oikeuteen perustuvien kanteiden kohde ja olennaiset piirteet. Tältä osin kansallisten tuomioistuinten on tutkittava kyseisten kanteiden samankaltaisuus niiden kohteen, syyn ja olennaisien seikkojen perusteella (tuomio 19.7.2012, Littlewoods Retail ym., C-591/10, EU:C:2012:478, 31 kohta).

On todettava, että verotusmenettelylain 124/C ja 124/D §:ssä säädetyn koron syynä vaikuttaa olevan unionin tuomioistuimen tai ylimmänasteisen kansallisen tuomioistuimen tuomio, jossa taannehtivin vaikutuksin todetaan, että kansallinen oikeussääntö, jossa asetetaan verovelvollisuus,

on ristiriidassa ylemmänasteisen säännön kanssa, minkä tarkastaminen on ennakkoratkaisua pyytäneiden tuomioistuinten tehtävä. Mainitun lain 37 §:n 4 ja 6 momentti sitä vastoin vaikuttavat koskevan tilannetta, jossa hallinto ei ole ryhtynyt toimenpiteisiin arvonlisäveron palauttamista koskevan hakemuksen johdosta asetetussa määräajassa. Näin ollen kyseisellä säännöksellä asetetaan seuraamuksia siitä, ettei verohallinto ole noudattanut määräaikaa, jossa sen piti palauttaa summa, jonka maksamiseen se oli velvollinen.

42

On lisättävä, että – kuten Euroopan komissio olennaisilta osin totesi kirjallisissa huomautuksissaan – mainitun lain 37 §:n 6 momentissa säädettyä viivästyskorkoa ilmeisesti sovelletaan verovelvollisen esittämän vaatimuksen, jolla vaaditaan jo maksettavaksi tulleen summan maksamista, jälkeiseen aikaan, mutta kyseisen lain 124/C ja 124/D §:ssä säädettyä korkoa sovelletaan nähtävästi muun muassa tällaisen vaatimuksen tekemistä edeltävään aikaan. On siis niin, että verotusmenettelylain 124/C ja 124/D §:llä ja mainitun lain 37 §:n 4 ja 6 momentilla ei ole samankaltaista kohdetta ja syytä, minkä tarkastaminen on kuitenkin kansallisten tuomioistuinten tehtävä.

43

Toiseksi tehokkuusperiaate edellyttää, että kansalliset säännöt, jotka koskevat sellaisten korkojen laskemista, joita mahdollisesti on maksettava, kun on kyseessä vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämän, jota unionin oikeuden vastaisesti ei ole palautettu, palauttamista koskeva hakemus, eivät saa estää verovelvollista saamasta asianmukaista korvausta menetyksestä, joka on aiheutunut siitä, että kyseiset summat eivät ole olleet käytettävissä (ks. vastaavasti tuomio 18.4.2013, *Irimie*, C-565/11, EU:C:2013:250, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

44

Tässä yhteydessä on muistutettava, että kun otetaan huomioon tarkoitus, johon pyritään korkojen maksamisella arvonlisäveron ylijäämille, jotka jäsenvaltiot ovat jättäneet palauttamatta unionin oikeuden sääntöjen vastaisesti, eli tarkoitus kompensoida taloudelliset menetykset, joita verovelvollisen vahingoksi on aiheutunut siitä, että kyseiset summat eivät ole olleet käytettävissä, verotuksen neutraalisuuden periaate edellyttää, että korkojen maksamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt on vahvistettava sellaisella tavalla, että aiheettomasti palauttamatta jätetyn veron aiheuttama taloudellinen taakka voidaan kompensoida (ks. vastaavasti tuomio 16.5.2013, *Alakor Gabonatermel? és Forgalmazó*, C? 191/12, EU:C:2013:315, 24 ja 27 kohta ja tuomio 28.2.2018, *Nidera*, C?387/16, EU:C:2018:121, 24, 25 ja 29 kohta).

45

Nyt käsiteltävissä asioissa ennakkoratkaisua pyytäneet tuomioistuimet pohtivat sitä, onko pääasioissa kyseessä oleva verotuskäytäntö sopusoinnussa tämän tuomion kahdessa edellisessä kohdassa mieleen palautettujen periaatteiden kanssa, kun otetaan huomioon yhtäältä verotusmenettelylain 124/C ja 124/D §:ssä säädetyn korkokannan taso ja toisaalta ajanjakso, jolla näitä korkoja sovelletaan.

46

Kyseisestä korkokannasta on todettava, että mainitun lain 124/C ja 124/D §:ssä säädetään arvonlisäveron ylijäämään sovellettaviksi koroiksi korkokanta, joka vastaa Unkarin keskuspankin peruskorkoa, joka vastaa korkokantaa, jota kansallinen keskuspankki soveltaa pääasiallisiin jälleenrahoitusoperaatioihin. Kuten julkisasiamies on kuitenkin todennut ratkaisuehdotuksensa 72

ja 74 kohdassa, jos verovelvollisen olisi lainattava vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämän määrää vastaava summa luottolaitokselta kompensoidakseen kassavajeen, joka aiheutuu siitä, ettei unionin oikeuden vastaisesti palauttamatta jätettyä vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämää ole palautettu, se joutuisi maksamaan korkeampaa korkokantaa kuin kansallisen keskuspankin peruskorko, joka on varattu yksinomaan luottolaitoksille.

47

Siltä osin kuin on kyse ajanjaksosta, johon näitä korkoja sovelletaan, unionin tuomioistuimella olevasta asiakirja-aineistosta ilmenee, että kyseessä olevan kansallisen käytännön mukaan korot sille vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämän määrälle, jota ei ole voitu saada takaisin "maksettuja hankintoja" koskevan edellytyksen vuoksi, lasketaan arvonlisäveron ilmoituskaudelta. Kúrian periaatepäätöksen nro 18/2017 mukaan kyseiset korot kertyvät sen arvonlisäveroilmoituslomakkeen, jolla verovelvollinen on ilmoittanut arvonlisäveron ylijäämän, joka siirtyisi seuraavalle ilmoituskaudelle "maksettuja hankintoja" koskevan edellytyksen vuoksi, jättämistä seuraavasta päivästä seuraavan arvonlisäveroilmoituslomakkeen viimeiseen jättämisspäivään saakka.

48

Sole-Mizon ja Dalmandi Mez?gazdaságin unionin tuomioistuimelle esittämistä tiedoista, joiden tarkastaminen on kansallisten tuomioistuinten tehtävä, ilmenee tältä osin myös, että päivän, jolloin "maksettuja hankintoja" koskevan edellytyksen vuoksi palauttamatta jääneen vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämän korkojen määrä on määritetty, ja kyseisten korkojen tosiasiallisen maksupäivän välinen ajanjakso on kyseisen kahden yrityksen osalta kestoltaan viidestä vuodesta lähes 11:een vuotta eikä kyseisen keston ajalta ole ilmeisesti säädetty mistään korosta kompensoimaan verovelvolliselle ajan kulumisesta johtuvaa rahan arvon alenemista, joka vaikuttaa kyseisen määrän arvoon.

49

Kansallinen käytäntö, jonka mukaan palautettaessa verovelvollisen vaatimuksesta unionin oikeuden vastaisesti palauttamatta jätetty vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämän määrä kyseiseen määrään sovellettavat korot yhtäältä lasketaan sellaisen korkokannan mukaan, joka on alempi kuin korkokanta, jonka verovelvollinen, joka ei ole luottolaitos, joutuu maksamaan lainatakseen mainittua määrää vastaavan summan, ja toisaalta kertyvät tietyn ilmoituskauden ajan ilman, että sovelletaan korkoa korvaamaan verovelvolliselle ajan kulumisesta johtuva rahan arvon aleneminen mainitun ilmoituskauden jälkeen siihen saakka kunnes kyseiset korot tosiasiallisesti maksetaan, on omiaan estämään verovelvollista saamaan asianmukaista korvausta menetyksestä, joka on aiheutunut siitä, että kyseiset summat eivät ole olleet käytettävissä, eikä se näin ollen ole tehokkuusperiaatteen mukaista. Mainitunlainen käytäntö ei myöskään ole omiaan kompensoimaan aiheuttomasti palauttamatta jätetyn veron aiheuttamaa taloudellista taakkaa, mikä on verotuksen neutraalisuuden periaatteen vastaista.

50

Kun edellä esitetty otetaan huomioon, ei ole tarpeen tutkia nyt käsiteltäviä kysymyksiä välittömän oikeusvaikutuksen periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen osalta.

51

Kun edellä esitetty otetaan huomioon, ensimmäiseen, toiseen ja kolmanteen kysymykseen asiassa C-13/18 ja ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen sekä seitsemännen kysymyksen

ensimmäiseen osaan asiassa C-126/18 on vastattava, että unionin oikeutta ja erityisesti tehokkuusperiaatetta ja verotuksen neutraalisuuden periaatetta on tulkittava niin, että ne ovat esteenä jäsenvaltion käytännölle, jossa korot vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämille, joita kyseinen jäsenvaltio ei ole unionin oikeuden vastaisesti palauttanut kohtuullisessa ajassa, lasketaan soveltamalla korkokantaa, joka vastaa kansallisen keskuspankin peruskorkoa, silloin, kun yhtäältä kyseinen korkokanta on alempi kuin korkokanta, jonka verovelvollinen, joka ei ole luottolaitos, joutuisi maksamaan lainatakseen kyseistä määrää vastaavan summan, ja toisaalta kyseisiä arvonlisäveron ylijäämiä koskevat korot kertyvät tietyn ilmoituskauden ajan ilman, että sovelletaan korkoa korvaamaan verovelvolliselle ajan kulumisesta johtuva rahan arvon aleneminen mainitun ilmoituskauden jälkeen kyseisten korkojen tosiasialliseen maksamiseen saakka.

Asiassa C-126/18 esitetyn seitsemännen ennakkoratkaisukysymyksen toinen osa

52

Seitsemännen kysymyksensä toisella osalla asiassa C-126/18 ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyrkii selvittämään lähinnä, onko unionin oikeutta ja erityisesti tehokkuus- ja vastaavuusperiaatetta tulkittava niin, että ne ovat esteenä jäsenvaltion käytännölle, jossa asetetaan viiden vuoden vanhentumisaika maksuvaatimuksille, jotka koskevat korkoa vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämälle, joka on jätetty palauttamatta sen vuoksi, että on sovellettu kansallista säännöstä, joka on katsottu unionin oikeuden vastaiseksi.

53

Tältä osin tämän tuomion 37 kohdassa tarkoitetusta oikeuskäytännöstä ilmenee, että kun unionin lainsäädäntöä ei ole, kunkin jäsenvaltion sisäisessä oikeusjärjestyksessä on säädettävä edellytyksistä, joilla korot unionin oikeuden vastaisesti kannettujen verojen määristä on maksettava, muun muassa vastaavuus- ja tehokkuusperiaatetta noudattaen.

54

Ensinnäkin tehokkuusperiaatteesta unionin tuomioistuin on todennut, että unionin oikeuden mukaista on asettaa kanteen nostamiselle kohtuulliset preklusiiviset määräajat, joilla edistetään sekä asianosaista että kyseistä viranomaista suojaavaa oikeusvarmuutta. Tällaisilla määräajoilla ei nimittäin ole sellaista vaikutusta, että unionin oikeusjärjestyksessä vahvistettujen oikeuksien käyttäminen tulisi käytännössä mahdottomaksi tai suhteettoman vaikeaksi, vaikka näiden määräaikaisten päättymisen luonnollisesti johtaakin esitetyn vaatimuksen täysimääräiseen tai osittaiseen hylkäämiseen (tuomio 14.6.2017, Compass Contract Services, C-38/16, EU:C:2017:454, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

55

Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee nimittäin, että mahdollisuus tehdä arvonlisäveron ylijäämien palautusta koskeva hakemus ilman mitään ajallista rajoitusta olisi ristiriidassa oikeusvarmuuden periaatteen kanssa, joka vaatii, että verovelvollisen verotuksellista tilannetta ei voida loputtomiin kyseenalaistaa, kun kyse on hänen oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan verohallintoon nähden (tuomio 21.1.2010, Alstom Power Hydro, C-472/08, EU:C:2010:32, 16 kohta).

56

Unionin tuomioistuin on jo katsonut, että kansallinen kolmen vuoden preklusiivinen määräaika,

joka alkaa kulua riitautetun veron tai maksun maksamispäivästä, on katsottava kohtuulliseksi (tuomio 11.7.2002, Marks & Spencer, C-62/00, EU:C:2002:435, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

57

Asiassa C-126/18 esitetystä ennakkoratkaisupyyynnöstä ilmenee, että pääasiassa kyseessä olevan kansallisen käytännön, joka perustuu verotusmenettelylain 164 §:n 1 momenttiin, mukaan verovelvollinen voi vaatia korkoja kompensoimaan menetyksiä, joita sille on aiheutunut viimeisestä ilmoituskaudesta vuonna 2005 lukien sen vuoksi, että on sovellettu ”maksettuja hankintoja” koskevaa edellytystä. Mainitun kansallisen käytännön mukaisesti vaatimus korkojen maksamisesta oli tehtävä viimeistään viidennen kalenterivuoden viimeisenä päivänä sen jälkeen, kun muutoslaki, jolla luotiin menettely sen vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämän palauttamiseksi, joka on jätetty palauttamatta ”maksettuja hankintoja” koskevan edellytyksen vuoksi, tuli voimaan 27.9.2011, eli viimeistään 31.12.2016.

58

Mainitussa kansallisessa käytännössä asetetaan siis oikeudelle vaatia korkoa vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämälle, jonka valtio on unionin oikeuden vastaisesti jättänyt palauttamatta, viiden vuoden vanhentumisaika, joka alkaa kulua kansallisen lainsäädännön, jolla mainitun ylijäämän palautusmenettely on otettu käyttöön, voimaantulopäivästä lukien. On todettava, että mainitunlainen kansallinen käytäntö on tehokkuusperiaatteesta johtuvien vaatimusten mukainen.

59

Toiseksi vastaavuusperiaatteesta unionin tuomioistuimella ei ole käytettävissään mitään tietoja, joiden perusteella olisi syytä epäillä, että pääasiassa kyseessä oleva kansallinen käytäntö ei olisi kyseisen periaatteen mukainen, koska vaatimukseen korkojen maksamisesta sovelletaan samaa viiden vuoden vanhentumisaikaa riippumatta siitä, onko kyseessä unionin oikeuden rikkomiseen perustuva vaatimus vai kansalliseen oikeuteen perustuva vaatimus, jolla on samankaltainen kohde ja syy.

60

Kun edellä esitetty otetaan huomioon, seitsemännen kysymyksen toiseen osaan asiassa C-126/18 on vastattava, että unionin oikeutta ja erityisesti tehokkuus- ja vastaavuusperiaatetta on tulkittava niin, etteivät ne ole esteenä jäsenvaltion käytännölle, jossa asetetaan viiden vuoden vanhentumisaika maksuvaatimuksille, jotka koskevat korkoa vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämälle, joka on jätetty palauttamatta sen vuoksi, että on sovellettu kansallista säännöstä, joka on katsottu unionin oikeuden vastaiseksi.

Asiassa C-126/18 esitetyt kolmas ja neljäs kysymys

61

Asiassa C-126/18 esitetyillä kolmannella ja neljännellä kysymyksellään, jotka on tutkittava yhdessä, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyrkii selvittämään lähinnä, onko unionin oikeutta ja erityisesti arvonlisäverodirektiivin 183 artiklaa sekä tehokkuusperiaatetta tulkittava niin, että ne ovat esteenä jäsenvaltion käytännölle, jossa ensinnäkin asetetaan sellaisen viivästyskoron edellytykseksi, jota on maksettava sen vuoksi, että verohallinto ei ole säädetyssä määräajassa maksanut korkosaatavaa, joka on maksettava unionin oikeuden vastaisesti palauttamatta jätetyn arvonlisäveron ylijäämän palauttamiseksi, erityisen hakemuksen tekeminen, kun taas muissa

tapauksissa tällainen korko myönnetään viran puolesta, ja toiseksi sovelletaan kyseistä korkoa siitä lukien, kun hallinnolle tällaisen hakemuksen käsittelyyn varattu 30 tai 45 päivän määräaika on päättynyt, eikä siitä päivästä lukien, jolloin kyseinen ylijäämä on muodostunut.

62

Aluksi on huomattava, että nämä kysymykset eivät koske unionin oikeuden vastaisesti palauttamatta jätettyihin vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämiin sovellettavaa korkoa vaan verotusmenettelylain 37 §:n 4 ja 6 momentissa säädettyä viivästyskorkoa, jota sovelletaan siinä tapauksessa, että hallinto viivästyy sellaisen summan maksamisessa, jonka palauttamista verovelvollinen on vaatinut. Tältä osin ennakkoratkaisupyyntöä asiassa C-126/18 ilmenee, että Dalmandi Mez?gazdasági ei ole esittänyt kyseisen yhtiön ylijäämiä, jotka koskevat eri ilmoituskausia vuoden 2005 joulukuusta vuoden 2011 kesäkuuhun, koskevien korkojen palautushakemusta muutoslain, jolla otettiin käyttöön menettely Unkarin valtion ”maksettuja hankintoja” koskevan edellytyksen vuoksi palauttamatta jättämien vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämien palauttamiseksi, voimaantulosta lukien vuoden 2011 aikana vaan vasta 30.12.2016. Verohallinto hylkäsi Dalmandi Mez?gazdaságin hakemuksen, jossa vaadittiin viivästyskorkoa kyseisen hakemuksen tekemistä ja hallinnon käsittelyajan päättymistä edeltävästä päivästä lukien verotusmenettelylain 37 §:n 6 momentin nojalla, sillä perusteella, että koska hakemusta ei ollut tehty, hallinnon syyksi ei voida lukea mitään viivästystä.

63

Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 100 kohdassa, koska verotusmenettelylain 37 §:n 4 ja 6 momentissa säädetty viivästyskorko on maksettava sen vuoksi, että verohallinto maksaa viipeellä saatavan verovelvollisen hakemuksesta, mainitun koron maksaminen ei suoraan seuraa unionin oikeuden mukaisesta velvollisuudesta kompensoida menetykset, jotka ovat aiheutuneet siitä, että unionin oikeuden vastaisesti palauttamatta jätetty arvonlisäveron ylijäämä ei ole ollut käytettävissä, vaan siitä, että verohallinto on ylittänyt menettelyllisen määräajan, joka sille on asetettu ja josta säädetään kansallisessa oikeudessa.

64

On kuitenkin niin, että silloin, kun – kuten pääasiassa – saatavan syynä on se, että jäsenvaltio on rikkonut unionin oikeutta, tehokkuusperiaate edellyttää, että jäsenvaltio maksaa viivästyskorkoa siinä tapauksessa, että hallinto maksaa kyseisen saatavan viipeellä, sillä jos näin ei olisi, jäsenvaltioilla ei olisi kannustinta kompensoida kyseisestä rikkomisesta verovelvollisille aiheutuneita vaikutuksia mahdollisimman nopeasti.

65

Edellytyksistä, joilla mainittuja korkoja maksetaan, tämän tuomion 37 kohdassa mieleen palautetusta oikeuskäytännöstä ilmenee, että kun unionin lainsäädäntöä ei ole, kunkin jäsenvaltion sisäisessä oikeusjärjestyksessä on säädettävä kyseisistä edellytyksistä muun muassa vastaavuus- ja tehokkuusperiaatetta noudattaen.

66

Tehokkuusperiaatteesta, joka on ainoana mainittu kolmannessa ja neljännessä kysymyksessä asiassa C-126/18, on todettava, että vaatimus siitä, että verovelvollinen jättää hakemuksen saadakseen viivästyskorkoa, jota on maksettava siinä tapauksessa, että hallinto viivästyy sellaisen saatavan maksamisessa, joka johtuu siitä, että valtio on loukannut unionin oikeutta, ei itsessään ole omiaan tekemään unionin oikeuden vastaisesti palauttamatta jätetyn arvonlisäveron ylijäämän

palautusta koskevan oikeuden käyttämisestä käytännössä mahdotonta. Kuten Unkarin hallitus on huomauttanut, jättämällä tällaisen hakemuksen verovelvollinen ilmoittaa verohallinnolle saatavastaan, ja nimenomaan kyseinen hakemus mahdollistaa sen, että hallinto voi varmistua kyseisen saatavan määrästä ja oikeusperustasta.

67

Kun otetaan huomioon menettelyllinen itsemääräämisoikeus, joka jäsenvaltioilla on säätäessään kansallisessa oikeudessaan unionin oikeuden vastaisesti kannettujen verojen määrille kertyneiden korkojen maksamisen menettelyllisistä edellytyksistä, vaatimus, joka koskee sitä, että verovelvollinen jättää hakemuksen saadakseen viivästyskorkoa, jota on maksettava siinä tapauksessa, että hallinto viivästyy sellaisen saatavan maksamisessa, joka johtuu siitä, että valtio on loukannut unionin oikeutta, ei ole tehokkuusperiaatteen vastaista.

68

Näin ollen kansallinen käytäntö, jossa kansallisessa oikeudessa siinä tapauksessa, että verohallinto maksaa viipeellä maksettavaksi tulleen saatavan verovelvollisen hakemuksesta, säädettyä viivästyskorkoa sovelletaan verohallinnolle kyseisen hakemuksen käsittelyyn varatun 30 tai 45 päivän määräajan päättymisestä lukien, ei ole myöskään tehokkuusperiaatteen vastainen, vaikka saatava olisi syntynyt unionin oikeuden vastaisesti palauttamatta jätetyn arvonlisäveron ylijäämän palautuksen yhteydessä.

69

Näissä olosuhteissa kolmanteen ja neljänteen kysymykseen asiassa C-126/18 on vastattava, että unionin oikeutta ja erityisesti tehokkuusperiaatetta on tulkittava niin, etteivät ne ole esteenä jäsenvaltion käytännölle, jossa ensinnäkin asetetaan sellaisen viivästyskoron maksamisen edellytykseksi, jota on maksettava sen vuoksi, että verohallinto ei ole säädetyssä määräajassa maksanut saatavaa, joka on maksettava unionin oikeuden vastaisesti palauttamatta jätetyn arvonlisäveron ylijäämän palauttamiseksi, erityisen hakemuksen tekeminen, kun taas muissa tapauksissa tällainen korko myönnetään viran puolesta, ja toiseksi sovelletaan kyseistä korkoa siitä lukien, kun hallinnolle tällaisen hakemuksen käsittelyyn varattu 30 tai 45 päivän määräaika on päättynyt, eikä siitä päivästä lukien, jolloin kyseinen ylijäämä on muodostunut.

Asiassa C-126/18 esitetty viides ja kuudes kysymys

70

Koska yhtäältä viides kysymys asiassa C-126/18 on esitetty siinä tapauksessa, että unionin tuomioistuin vastaisi neljänteen kysymykseen myöntävästi, ja toisaalta kuudes kysymys kyseisessä asiassa on esitetty siinä tapauksessa, että unionin tuomioistuin vastaisi viidennen kysymykseen myöntävästi, mainittuihin kysymyksiin ei ole tarpeen vastata.

Asiassa C-126/18 esitetty kahdeksas kysymys

71

Kahdeksannella kysymyksellään asiassa C-126/18 ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyrkii selvittämään lähinnä, onko unionin oikeutta ja erityisesti arvonlisäverodirektiivin 183 artiklaa sekä tehokkuusperiaatetta tulkittava niin, että ne ovat esteenä jäsenvaltion käytännölle, jonka mukaan viivästyskorkoa, jota on maksettava sen vuoksi, ettei verohallinto ole asetetussa määräajassa maksanut korkosaatavaa, joka on maksettava unionin oikeuden vastaisesti palauttamatta jätetyn arvonlisäveron ylijäämän palauttamiseksi, voidaan maksaa ajanjaksolta, jonka aikana kyseinen

ylijäämä on muodostunut, vain, jos verovelvollisen ilmoituksesta, joka koskee ajanjaksoa, jonka kuluessa kyseinen jäsenvaltio on lopettanut kyseisen unionin oikeuden rikkomisen, ilmenee vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämä.

72

Tältä osin ennakkoratkaisupyyntöä asiassa C-126/18 ilmenee, että Dalmandi Mezgazdasági on saanut maksun 7000 HUF:n (n. 22 euroa) suuruisesta viivästyskorosta hakemuksen tekemisen jälkeiseltä ajanjaksolta sen vuoksi, että sen 30.9.2016 tekemän hakemuksen, jossa vaadittiin koron maksamista unionin oikeuden vastaisesti palauttamatta jätetyille vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämille, käsittelyn määräaika oli ylittynyt, kun taas verohallinto on kieltäytynyt maksamasta sille tällaista korkoa hakemuksen tekemistä edeltävältä ajanjaksolta. Lisäksi on selvää, ettei kyseisen yhtiön ilmoituksesta, joka koski ajanjaksoa, jonka kuluessa Unkarin valtio on lopettanut kyseisen unionin oikeuden rikkomisen, ilmennyt vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämää.

73

Kuten tämän tuomion 67 ja 68 kohdasta ilmenee, verohallinnolla oli tehokkuusperiaatetta loukkaamatta oikeus kieltäytyä maksamasta mainitunlaista viivästyskorkoa hakemuksen tekemistä edeltävältä ajanjaksolta.

74

Näin ollen ei ole tarpeen vastata kysymykseen siitä, saattoiko hallinto, kun tehokkuusperiaatteesta johtuvat vaatimukset otetaan huomioon, kieltäytyä maksamasta mainitunlaista korkoa samalta ajanjaksolta jostakin muusta syystä kuin siitä, että hakemus oli jätetty myöhässä, eli syystä, joka liittyi siihen, ettei verovelvollisen ilmoituksessa, joka koski ajanjaksoa, jonka kuluessa Unkarin valtio on lopettanut mainitun unionin oikeuden rikkomisen, ollut arvonlisäveron ylijäämää.

Oikeudenkäyntikulut

75

Pääasioiden asianosaisten osalta asioiden käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevien asioiden käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisten tuomioistuinten asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asiat seuraavasti:

1)

Unionin oikeutta ja erityisesti tehokkuusperiaatetta ja verotuksen neutraalisuuden periaatetta on tulkittava niin, että ne ovat esteenä jäsenvaltion käytännölle, jossa korot vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämille, joita kyseinen jäsenvaltio ei ole unionin oikeuden vastaisesti palauttanut kohtuullisessa ajassa, lasketaan soveltamalla korkokantaa, joka vastaa kansallisen keskuspankin peruskorkoa, silloin, kun yhtäältä kyseinen korkokanta on alempi kuin korkokanta, jonka verovelvollinen, joka ei ole luottolaitos, joutuisi maksamaan lainatakseen kyseistä määrää vastaavan summan, ja toisaalta kyseisiä arvonlisäveron ylijäämiä koskevat korot kertyvät tietyn ilmoituskauden ajan ilman, että sovelletaan korkoa korvaamaan verovelvolliselle ajan kulumisesta

johtuva rahan arvon aleneminen mainitun ilmoituskauden jälkeen kyseisten korkojen tosiasialliseen maksamiseen saakka.

2)

Unionin oikeutta ja erityisesti tehokkuus- ja vastaavuusperiaatetta on tulkittava niin, etteivät ne ole esteenä jäsenvaltion käytännölle, jossa asetetaan viiden vuoden vanhentumisaika maksuvaatimuksille, jotka koskevat korkoa vähennyskelpoisen arvonlisäveron ylijäämälle, joka on jätetty palauttamatta sen vuoksi, että on sovellettu kansallista säännöstä, joka on katsottu unionin oikeuden vastaiseksi.

3)

Unionin oikeutta ja erityisesti tehokkuusperiaatetta on tulkittava niin, etteivät ne ole esteenä jäsenvaltion käytännölle, jossa ensinnäkin asetetaan sellaisen viivästyskoron maksamisen edellytykseksi, jota on maksettava sen vuoksi, että verohallinto ei ole säädetyssä määräajassa maksanut saatavaa, joka on maksettava unionin oikeuden vastaisesti palauttamatta jätetyn arvonlisäveron ylijäämän palauttamiseksi, erityisen hakemuksen tekeminen, kun taas muissa tapauksissa tällainen korko myönnetään viran puolesta, ja toiseksi sovelletaan kyseistä korkoa siitä lukien, kun hallinnolle tällaisen hakemuksen käsittelyyn varattu 30 tai 45 päivän määräaika on päättynyt, eikä siitä päivästä lukien, jolloin kyseinen ylijäämä on muodostunut.

Allekirjoitukset

(*1) Oikeudenkäyntikieli: unkari.